DELE AF FORMUERET - SOMMEREKSAMEN 2001

Opgave 1

Arild Agn ejede »Bakkegården« i Harlev, hvorfra han drev økologisk gartneri og landbrug. Agn havde fem ansatte, heriblandt Børge Bach, som havde titel af »gartner«, og som havde kontor i en gammel aftægtsbolig i nærheden af selve gården.

Agn stod over for at skulle udvide svinebesætningen og orienterede den 1. marts 2001 Bach om, at Bach snart skulle til at belave sig på at køre rundt og opkøbe økologiske smågrise, da Agn ikke selv havde tid til det. Agn sluttede samtalen med ordene: »Jeg lægger en skriftlig fuldmagt til dig én af dagene«.

Den 8. marts 2001 anbragte Agn følgende erklæring i den overfyldte postbakke på Bachs kontor:

> »Undertegnede befuldmægtiger herved Børge Bach til at indkøbe smågrise til udbygning af besætningen på »Bakkegården«. 8/3 2001, Arild Agn«.

Bach fandt erklæringen lidt senere og lod den blive liggende.

Den 10. marts fortrød Agn, at han havde bedt den gartneriuddannede Bach om at indkøbe smågrise, men ville nødig tage sagen op med Bach igen. Agn fjernede derfor simpelthen blot erklæringen fra postbakken, uden at Bach opdagede noget. Umiddelbart efter smed Agn erklæringen i halmfyret på »Bakkegården«, altimens han glædede sig over, at han havde klaret det hele så snildt.

Den 12. marts besluttede Bach at tage ud for at indkøbe smågrise. Da han ikke havde tid til at rode postbakken - der i mellemtiden var blevet endnu mere overfyldt - igennem, tømte han simpelthen hele bakkens indhold ned i en mappe, som han tog med sig. Bach kunne imidlertid ikke finde nogen, der havde økologiske smågrise til salg, og blev mere og mere desperat. Til sidst købte han derfor i Agns navn 20 konventionelle smågrise af landmand Cai Crupp i Ryomgaard. Bach spurgte, om Crupp ville se den skriftlige fuldmagt, som Bach havde med i mappen, men Crupp svarede, at det var unødvendigt, da Bach tydeligvis havde »papirerne i orden«.

Fra den 12.-16. marts 2001 var Agn til messe i Paris, og han havde ikke nået at tale med Bach forinden afrejsen, men kun at lægge følgende brev til Bach i postbakken:

»Kære Børge! Hvis du får tid, er du hermed befuldmægtiget til at sælge de 6 tyrekalve i stald 1 - ikke dem i stald 2 (de 6 tyrekalve dér vil jeg bruge til avl). Jeg vedlægger dyrenes øko-certifikater, så ingen tror, at du blot er en simpel kvægtyv! Du skal minimum opnå den sædvanlige pris. Samtidig befuldmægtiger jeg dig til at indgå aftale om salg af så mange tomater som overhovedet muligt. Hilsen Arild«.

Agn havde ved fejl vedlagt certifikaterne for kalvene i stald 2 og ikke i stald 1, som han havde tilsigtet. Bach opdagede straks, at der måtte være sket en fejl, og besluttede at holde sig til certifikaterne, da han mente, at Agn jo nok bare havde skrevet forkert. Herefter anbragte han de 6 kalve fra stald 2 på en specialindrettet lastvogn og begyndte på en tur rundt til slagtermestrene i oplandet. Slagtermester Didrik Dose var den første, Bach besøgte. Dose ville gerne købe kalvene, hvis Bach kunne bevise, at han havde »lov til at sælge dem«, som Dose sagde. Bach fremlagde herefter brevet og certifikaterne for Dose, og der blev givet håndslag på en pris på 25 kr. pr. kilo. Da Dose havde pladsproblemer, blev leveringen udskudt til ugen efter, og Bach kørte herefter hjem med kalvene igen.

Den 13. marts 2001 modtog Bach en telefonisk forespørgsel fra restauratør Egon Eg, indehaver af »Øko-køkkenet« i Silkeborg. Eg var interesseret i et »større parti økologiske tomater«, og Bach tog straks afsted for at mødes med ham. Bach præsenterede sig som Agns »gartneribestyrer« og tilbød Eg årets tomathøst - i alt ca. 20.000 stk. - mod omgående kontant betaling af 20.000 kr. Da Eg spurgte, om Bach kunne forpligte Agn på denne måde, tog Bach brevet fra Agn frem og læste det op. Bach fik herefter 20.000 kr. i kontanter af Eg, der til gengæld fik en fotokopi af brevet. Bach, der havde en håbløs økonomi, brugte straks de 20.000 kr. til at afdrage på gammel gæld.

Ved Agns hjemkomst den 17. marts kom hele begivenhedsforløbet for en dag.

Der ønskes en redegørelse for retsstillingen mellem Agn og henholdsvis Crupp, Dose og Eg, idet det oplyses, at alle handler blev indgået til sædvanlige priser.

Løsningseksempel til opgave 1

1. Retsstillingen mellem Agn og Crupp

Agn har givet Bach en § 16-fuldmagt til indkøb af smågrise. Agn fjerner imidlertid selv fuldmagtsdokumentet og tilintetgør dette. § 16-fuldmagten er dermed tilbagekaldt, uanset at Bach ikke ved noget herom.

Agn har også givet Bach en § 18-fuldmagt til indkøb af smågrise, idet den foreløbige orientering i forbindelse med den senere fuldmagtsgivelse giver Bach grund til at mene, at han kan optræde som Agns fuldmægtig i så henseende. § 18-fuldmagten er ikke tilbagekaldt.

§ 18-fuldmagten vedrører kun køb af økologiske smågrise, og Bach handler således uden for fuldmagten ved at indgå aftale med Crupp om køb af konventionelle smågrise. (Den omstændighed, at § 16-fuldmagten ikke er klart udformet i så henseende, er selvsagt uden betydning).

Konklusionen bliver, at Agn ikke er bundet over for Crupp.

2. Retsstillingen mellem Agn og Dose

Agn har givet Bach en (skriftlig) § 18-fuldmagt til salg af nogle tyrekalve. Der foreligger en fejltagelse fra Agns side, idet Agn har villet give en fuldmagt vedrørende kalvene i stald 1, men ved en fejl har vedlagt certifikaterne for kalvene i stald 2.

Den foreliggende fejltagelse fra Agns side er omfattet af AFTL § 32, stk. 1, og det afgørende er herefter, om modtageren af viljeserklæringen - her: Bach - er i god eller ond tro om fejltagelsen. Bach er oplagt i ond tro, da han er på det rene med, at der foreligger en fejltagelse fra Agns side. (Det er uden betydning, om Bach med større eller mindre føje tror, at fejltagelsen er en anden end den, der faktisk er tale om).

Bach har herefter ingen gyldig fuldmagt, og han kan dermed ikke forpligte Agn. Det er uden betydning, at Agns brev og certifikater er blevet vist frem for Dose, og at Dose er i den skønneste gode tro: En § 18-fuldmagt bliver ikke en § 16-fuldmagt ved at blive vist frem, og øko-certifikater giver selvsagt ikke en fuldmagt særlig tilværelse.

3. Retsstillingen mellem Agn og Eg

Agn har givet Bach en stillingsfuldmagt ved at ansætte ham som sin »gartner«, jf. AFTL § 10, stk. 2, og Agn har endvidere givet Bach en § 18-fuldmagt ved at anmode ham om at indgå aftale om salg af så mange tomater som overhovedet muligt.

Spørgsmålet er i første række, om salg af hele årets resterende tomathøst kan falde ind under en gartners stillingsfuldmagt. Svaret er klart benægtende: En gartner kan givetvis ikke sælge årets høst af en bestemt grøntsag. (Den omstændighed, at Bach præsenterer sig som »gartneribestyrer«, giver ham selvsagt ikke en videregående fuldmagt).

Spørgsmålet er i anden række, om salg af hele årets resterende tomathøst kan falde ind under § 18-fuldmagten. Svaret må som udgangspunkt være bekræftende: Bach er netop blevet bedt om at indgå aftale om salg af så mange tomater som overhovedet muligt.

Salget er imidlertid sket på den måde, at hele købesummen er blevet kontant (forud)betalt til fuldmægtigen. Dette falder klart udenfor, hvad Bach er bemyndiget til i brevet fra Agn, og den omstændighed, at Bach læser brevet op og lader Eg få en fotokopi af det, gør ingen forskel. (Hvis Eg er villig til at betale igen, kan han formentlig fastholde Agn på den indgåede aftale, men dette er mindre interessant).

Konklusionen bliver, at Agn ikke er bundet over for Eg.

Litteratur (pensum): *Lennart Lynge Andersen, Palle Bo Madsen og Jørgen Nørgaard*: Aftaler og mellemmænd, 3. udg. (1997) s. 199 ff., s. 285 f., s. 300 f., s. 302 f. og s. 307 f.

Opgave 2

Den 72-årige Ludvig Lyskilde ejede elektrikerfirmaet »Lyskilde«. Ludvig havde efterhånden trukket sig tilbage og overladt hele den daglige drift til administrerende direktør Carl Carlsen.

Hovedparten af »Lyskildes« elektrikere var fra den 2. januar 2001 og de følgende uger beskæftiget med at installere el i et større supermarked, som var under opførelse af butikskæden Koop A/S.

Torsdag den 4. januar konstaterede Carl, at »Lyskilde« ikke havde modtaget et parti elkabler, som her og nu skulle bruges til elinstallationen i supermarkedet. Carl, der samme dag var vendt tilbage fra nytårsferie, bad derfor en af elektrikerne, Boris Bech, om at afhente elkablerne. Efter at have konstateret, at samtlige »Lyskildes« varevogne var i brug, besluttede Carl, at Boris kunne benytte Carls private bil, hvilket ellers var i strid med en intern instruks fra Ludvig om, at kørsel for firmaet af hensyn til de ansattes sikkerhed kun måtte finde sted i firmaets vogne.

Carls bil var parkeret på »Lyskildes« gårdsplads. Under udkørslen gennem porten til gårdspladsen var Boris et øjeblik uopmærksom, hvilket resulterede i, at han stødte ind i muren, hvorved højre forskærm på Carls bil blev beskadiget. Skaden beløb sig til 12.700 kr. Bilen var ansvars- og kaskoforsikret i forsikringsselskabet Gefion med en selvrisiko på 3.000 kr. pr. kaskoskade.

Efter uheldet med Carls bil gik bølgerne højt, og det var meget begrænset, hvad der blev udført af arbejde resten af dagen.

For at råde bod på det passerede besluttede Boris samme dags aften ved 19-tiden, at han uden at beregne sig overtidsbetaling straks ville køre hen i supermarkedet og indhente lidt af det arbejde, der var blevet forsømt om dagen. Da Boris ikke var i besiddelse af en af de lysprojektører, som anvendtes i »Lyskilde« til oplysning på arbejdssteder, hvor der skulle installeres el, bad han sin 12-årige søn Daniel om at tage med, så sønnen kunne lyse for sin far med en lommelygte. Boris lovede, at han ville betale Daniel 30 kr. i timen.

Boris og Daniel ankom til supermarkedet, hvortil Boris - ligesom alle andre ansatte i »Lyskilde« - havde fået udleveret en nøgle. Herefter hentede Boris en stige, som han flyttede hen til et hul i etageadskillelsen op til loftet, hvor der skulle trækkes elkabler. Boris gik op ad stigen, fjernede afskærmningen af åbningen i etageadskillelsen og gik op på loftet. Herefter fulgte Daniel. Afskærmningen af åbningen kunne ikke isættes fra loftsetagen, og der var ikke sørget for alternative afdækninger.

Boris foretog en række arbejder i form af installering af elkabler m.v. i lyset fra den lommelygte, som Daniel holdt. Da Boris syntes, han havde trukket elkabler nok, fulgte Boris og Daniel et elkabel tilbage, men uheldigvis snublede de, og begge faldt gennem åbningen og ned på etagen nedenunder.

Boris brækkede det ene ben, men kunne uden varige mén genoptage sit arbejde 2 måneder senere. Boris, der ikke fik løn under sygefravær, havde i forsikringsselskabet Jyden tegnet en ulykkesforsikring, der dækkede det faktiske løntab.

Daniel var ligeledes sygemeldt i 2 måneder, men pådrog sig heller ikke varigt mén.

Hvorledes er den erstatnings- og forsikringsretlige stilling for så vidt angår skaden på Carls bil, skaden på Boris og skaden på Daniel? Der skal ikke tages stilling til den beløbsmæssige størrelse af eventuelle personskadekrav.

Løsningseksempel til opgave 2

1. Skaden på Carls bil.

1.1. Den kaskoforsikringsdækkede del af skaden (9.700 kr.).

Skaden dækkes umiddelbart af kaskoforsikringen i Gefion.

Ludvig er ansvarlig for skaden i medfør af reglen i DL 3-19-2. Boris har ved culpøs adfærd i tjenesten forvoldt skade på en anden ansats (Carls) bil. Ludvigs ansvar opretholdes for skaden uanset Carls kaskoforsikring, jf. EAL § 19, stk. 2, nr. 2, hvorfor Gefion kan kræve de 9.700 kr. erstattet af Ludvig, jf. EAL § 22, stk. 1.

Boris udviser simpel uagtsomhed, hvorfor hans ansvar bortfalder, jf. EAL § 19, stk. 3.

Under hensyntagen til opgavens oplysninger om formålet med den interne instruks om brug af private biler i tjenesten (samt baggrunden for Carls overtrædelse heraf) skal der ikke foretages reduktion på grund af egen skyld.

1.2. Den ikke-kaskoforsikringsdækkede del af skaden (3.000 kr.).

Carl har et krav på 3.000 kr. mod Ludvig, jf. DL 3-19-2 (jf. ovenfor pkt. 1.1). Ludvig har ikke regres mod Boris, jf. EAL § 23, stk. 1.

Carl kan ikke vælge at gøre kravet gældende mod Boris, jf. EAL § 23, stk. 2.

Litteratur (pensum): *Bo von Eyben og Hans Henrik Vagner*: Lærebog i erstatningsret, 4. udgave (1999) s. 61, s. 157 f., s. 166 ff., s. 297 ff., s. 333 f., s. 336 og s. 337 f.

2. Skaden på Boris.

Boris kan rejse krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. EAL § 2, samt godtgørelse for svie og smerte, jf. EAL § 3.

Boris's krav er ikke dækket af ASL, jf. den udtømmende opregning af ydelserne efter loven i lovens § 25.

Spørgsmålet er derfor, om der er grundlag for et privatretligt erstatningskrav.

Butikskæden Koop A/S er selvsagt ikke ansvarlig som hvervgiver.

Ludvig har som arbejdsgiver pligt til at sørge for, at hans ansatte arbejder under betryggende sikkerhedsmæssige forhold. Dette indebærer bl.a. en pligt til at føre tilsyn med, at arbejdspladsen er indrettet sikkerhedsmæssigt fuldt forsvarligt, herunder at faretruende huller er forsvarligt afskærmede. Arbejdet, som Boris udfører uopfordret, uden for normal arbejdstid og uden at beregne sig overtidsbetaling, foretages i arbejdsgiverens/Ludvigs interesse. Selv om Ludvig ikke har anledning til/mulighed for at føre tilsyn på arbejdspladsen på skadestidspunktet, eftersom det er efter normal arbejdstids ophør, bærer Ludvig som arbejdsgiver et selvstændigt (culpa)ansvar for den uforsvarlige indretning af arbejdspladsen. Indretningen af arbejdspladsen skal altid være sikkerhedsmæssigt i orden.

Spørgsmålet er dernæst, om Boris's krav skal reduceres på grund af egen skyld. Boris, der selv anvendte hullet som adgangsvej til loftet, og vidste, at han skulle færdes med forsigtighed, blev offer for sin egen handling, der tilmed foregik i skæret fra en lommelygte. Selv om Boris derfor har udvist uforsigtighed, er denne uforsigtighed næppe af en sådan beskaffenhed, at han selv må bære en del af tabet. Sammenlignet med Ludvigs ansvar for arbejdspladsens uforsvarlige indretning er Boris's uagtsomhed relativt beskeden.

Ifølge opgaveteksten er Boris's faktiske løntab dækket af ulykkesforsikringen i forsikrings-

selskabet Jyden. En sådan forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, skal derfor fradrages i erstatningen, jf. EAL § 2. Boris kan derfor ikke kræve erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af Ludvig, og jf. EAL § 22, stk. 2, har Jyden ikke regresret mod Ludvig (jf. U 1996.285 H). Boris har således kun et krav mod Ludvig på godtgørelse for svie og smerte.

Litteratur (pensum): *Bo von Eyben og Hans Henrik Vagner*: Lærebog i erstatningsret, 4. udgave (1999) s. 65, s. 106 ff., s. 220 ff., s. 223 f., s. 251, s. 252 f., s. 297 ff. og s. 336 f.

3. Skaden på Daniel.

Daniel har krav på godtgørelse for svie og smerte, jf. EAL § 3.

Ludvig, der ikke er arbejdsgiver for Daniel, bærer ikke et selvstændigt ansvar over for Daniel, der objektivt set er uvedkommende på arbejdspladsen.

Boris har handlet culpøst ved at involvere Daniel, der er mindreårig og ikke-uddannet, i arbejdet. Selv om Boris's uforsvarlige handling finder sted som led i uanmodet overarbejde, er Ludvig tillige ansvarlig, jf. DL 3-19-2.

Der skal ikke foretages reduktion på grund af egen skyld, jf. EAL § 24 a, 1. led analogt, eftersom Daniel blot har arbejdet som »føl« hos sin - professionelle - far. Der skal heller ikke foretages passiv identifikation mellem Daniel og den culpøst handlende Boris.

Boris's ansvar som arbejdstager må antages at bortfalde, jf. EAL § 23.

(En løsning, som fastslår, at Boris som »arbejdsgiver« for Daniel bærer et selvstændigt ansvar, og som anvender EAL § 25, stk. 1, i det indbyrdes forhold mellem Boris og Ludvig, må også accepteres. Resultatet bliver formentlig det samme).

Litteratur (pensum): *Bo von Eyben og Hans Henrik Vagner*: Lærebog i erstatningsret, 4. udgave (1999) s. 66, s. 92 f., s. 96 ff., s. 159, s. 163, s. 167 f., s. 223 f., s. 304 og s. 317 f.

Opgave 3

Møbelhandler Kaj Kold rettede mandag den 12. marts 2001 henvendelse til møbelgrossist Søren Sejr. Kold fortalte, at han havde planer om at indkøbe teaktræshavemøbler med henblik på salg i sin forretning. Sejr sagde, at han havde bestilt en sending af 1. klasses teaktræsmøbler fra Østen, og at møblerne ville blive leveret til ham den følgende uge. Kold og Sejr aftalte herefter, at Kold købte 100 borde og 400 stole af dette parti, og at Sejr skulle udvælge og mærke de pæneste møbler til Kold. Da Kold ikke havde megen lagerplads i sin forretning, enedes parterne endvidere om, at Kold kunne vente med at afhente møblerne til begyndelsen af april, således at møblerne skulle være klar til afhentning på Sejrs forretningsadresse fra mandag den 2. april og afhentet af Kold senest mandag den 9. april. Da Sejr havde nogle forbigående likviditetsproblemer, aftaltes det endvidere, at Kold skulle betale købesummen for møblerne, i alt 500.000 kr., med det samme. Kold foranledigede øjeblikkelig en kontooverførsel til Sejr, der modtog pengene om morgenen tirsdag den 13. marts. Mandag den 26. marts modtog Kold en telefax fra Sejr med følgende indhold:

> »Jeg har nu fået teaktræsmøblerne hjem. Jeg har valgt de pæneste fra til dig, og på mit lager står nu 100 borde og 400 stole pakket i kasser med dit navn på. Jeg takker for ordren. Hilsen Sejr«.

Mandag den 2. april om aftenen blev Sejrs lagerbygning hærget af en brand, hvorved alle Sejrs teaktræsmøbler brændte, dog med undtagelse af de møbler, som var mærket med Kolds navn, og som stod i det fjerneste hjørne af lageret. Lagerbygningens tag var som følge af branden i en så dårlig forfatning, at Sejr straks besluttede sig for at flytte de havemøbler, der var tiltænkt Kold, til et andet lagerlokale, som Sejr havde lejet i nabobyen. Kold fik ikke kendskab til hverken branden eller flytningen af møblerne før mandag den 9. april.

Natten mellem tirsdag den 3. april og onsdag den 4. april var der indbrud på Sejrs forsvarligt sikrede lager i nabobyen. Ved indbruddet blev alle møblerne på lageret - herunder de teaktræshave-møbler, som var mærket med Kolds navn - stjålet, og de blev aldrig siden fundet.

Mandag den 9. april konstaterede Kold, at han stadig ikke havde den fornødne lagerplads til de havemøbler, som han havde købt af Sejr, og som han ville hente den samme dag. På vej hen til Sejr besøgte Kold derfor sin gode ven Lars Ladefoged, der udlejede lagerplads. Kold lejede et aflukke i

Ladefogeds lagerhal, og Kold betalte 1 måneds leje på 5.000 kr. forud. Da Kold var ved at forlade Ladefogeds virksomhed, mødte han møbelhandler Duus. Da Duus endnu ikke havde hjemkøbt havemøbler til den forestående sæson, aftalte Kold og Duus, at Duus købte de 100 borde og 400 stole for 800.000 kr., således at Duus skulle afhente møblerne på Ladefogeds lager den 9. maj.

Da Kold senere mandag den 9. april ankom til Sejrs forretning for at hente havemøblerne, kom hændelsesforløbet for en dag. Kold forlangte straks at få tilbagebetalt købesummen på de 500.000 kr., hvilket Sejr nægtede. Kold krævede desuden erstatning af Sejr, der bestred enhver erstatningspligt over for Kold.

Da Duus senere på dagen hørte om det passerede, hævede han straks aftalen med Kold vedrørende købet af havemøblerne.

Hvorledes skal tvisten mellem Sejr og Kold løses ? - Det skal ved besvarelsen lægges til grund, *at* markedsprisen for et parti tilsvarende havemøbler var 600.000 kr., *at* Kold ifølge aftalen med Ladefoged ikke kunne få den indbetalte leje for lagerpladsen refunderet, *og at* Kold som følge af det hændte havde mistet sin fortjeneste på aftalen med Duus.

Løsningseksempel til opgave 3

Der er tale om et *handelskøb*, jf. købelovens § 4. (Lærebogen s. 40 f.) Der er endvidere tale om et *afhentningskøb*, jf. købelovens § 9. (Lærebogen s. 46 f.) Ved købeaftalens indgåelse har købet karakter af et *halvgenerisk køb*, jf. købelovens § 3 (K køber 100 borde og 400 stole af den af S omtalte sending). Da parterne har truffet en aftale om, at S kan udskille bestemte havemøbler til K, og da S giver meddelelse om, at han har foretaget en sådan udskillelse, foreligger der en *koncentration* af S's genusforpligtelse, d.v.s. at S's forpligtelse ændrer karakter fra en (halv)generisk forpligtelse til en speciesforpligtelse. (Lærebogen s. 36 ff., særligt s. 38 f.)

1. K's adgang til at hæve købet (kravet på tilbagebetaling af købesummen)

De møbler, som er tiltænkt K, forsvinder ved tyveriet fra S's lager i nabobyen. Spørgsmålet er, hvem af parterne der bærer risikoen for denne begivenhed.

Som *udgangspunkt* går risikoen først over på køberen ved levering, d.v.s. når varen er kommet i køberens besiddelse, jf. købelovens § 17, stk. 1, jf. § 9. (Lærebogen s. 66 f.) På det tidspunkt, hvor møblerne er klar til afhentning (den 2. april), går risikoen i henhold til købelovens § 17, stk. 2, over på K. Da det solgte imidlertid på tidspunktet for tyveriet natten mellem den 3. og 4. april p.g.a. S's flytning ikke længere befinder sig på det sted, hvor det ifølge købeaftalen skal hentes af K, bærer K ikke risikoen for tyveriet, jf. § 17, stk. 2. (Lærebogen s. 69 f.) Herefter bærer S i overensstemmelse med udgangspunktet i § 17, stk. 1, risikoen for møblerne, da de bliver stjålet.

Der foreligger en *væsentlig forsinkelse* (levering er umulig), og K er herefter berettiget til at hæve, jf. købelovens § 21, stk. 2 og 3. (Lærebogen s. 88 ff.) K får derfor medhold i sin påstand om, at købesummen skal tilbagebetales.

2. K's krav på erstatning

Om K kan kræve erstatning af S, beror først og fremmest på, om der foreligger et ansvarsgrundlag for S, jf. købelovens § 23. Da S ikke har handlet culpøst i relation til tyveriet af møblerne - det forhold, at S flytter møblerne, er selvsagt ikke uagtsomt i den foreliggende situation - er der ikke et ansvarsgrundlag for S i medfør af § 23. (Lærebogen s. 94 ff.) S kan herefter ikke tilpligtes at erstatte *prisdifferencen*, jf. købelovens § 25 (svarende til forskellen mellem den aftalte købesum og markedsprisen, i alt 100.000 kr.). (Lærebogen s. 108 f.)

S handler culpøst ved at undlade at informere K om, at møblerne er stjålet. Da S således ikke opfylder sin loyalitetspligt over for K, er S ansvarlig for det tab, som K lider ved at leje *lagerplads*, i alt 5.000 kr. (Køberen kunne have begrænset sit tab, hvis han havde vidst, at møblerne ikke ville blive leveret som aftalt, og sælgerens loyalitetspligt kan ses som »spejlbilledet« af køberens tabsbegrænsningspligt). (Lærebogen s. 107 om køberens tabsbegrænsningspligt.)

K har videresolgt møblerne til D for 800.000 kr., og ved S's misligholdelse mister K en fortjeneste på 300.000 kr. (*bruttoavanceerstatning*, jf. Lærebogen s. 108 f.). Der er imidlertid ikke årsagssammenhæng mellem den mistede fortjeneste og S's undladelse af at informere K om møblernes skæbne: Såfremt S havde opfyldt sin loyalitetspligt og allerede den 4. april havde oplyst K om, at levering ikke kunne ske, havde K alligevel ikke opnået denne fortjeneste.

Konklusionen er herefter, at K kan kræve 5.000 kr. i erstatning af S.

»Lærebogen« er: *Nils Elmelund m.fl.*: Lærebog i dansk og international køberet, 2. udgave.